

Чому ж слони бояться мишей?

Великий Цирк давно вже спав. Одній маленькій Мишці було не до сну.

– Еге-гей! – з войовничим писком заскочила вона у вольєр до величезного Слона. – Хто тут спить? Хто тут мене не боїться?

Слон від несподіванки одразу прокинувся. Ледве-ледве він розгледів у темноті щось маленьке та вертляве.

– Та хто тебе боїться? – загув Слон. – Я просто від несподіванки позадкував. Взагалі ми, слони, дуже обережні. Завжди зупиняємося, якщо бачимо незнайому перешкоду. І незнайомі звуки та шурхіт викликають у нас хвилювання. Але як тільки ми визначаємо, що за

перешкода або шум – нас вже не зупинити!

– І ти не боїшся, що я уві сні залізу тобі до хобота і перекрию дихання? – хвалькувато пищала Мишка.

– Ні, не боюся. Тому що я одразу чихну, і ти вилетиш, як... як ракета – і полетиш далеко-далеко... А ще я чудово дихаю ротом!

– І тобі зовсім не страшно, що я прогризу дірки у твоїй товстелезній шкірі на п'ятах і зроблю там нірки? – не здавалася Мишка.

– А от і спробуй! Зуби зламаєш, а мені це тільки лоскоту завдасть, – сказав Слон і позіхнув, ледве не втягнувши Мишку до рота.

– А може, ти злякаєшся, що я тебе вкушу і якусь інфекцію занесу? І будеш хворіти довго-довго, і тобі робитимуть уколи...

– Ні, не боюся! Подивись на мене – і поглянь на себе. Яка ти маленька! Яка там інфекція!

– Так виходить, що ти мене зовсім не боїшся? – образилася Мишка. – А мені казали... Ех, обдурили мене...

– Так, Мишеня, я тебе не боюся! Я вже казав, що зупиняюся, побачивши невідому перешкоду, а потім обходжу стороною. Іще зі своєї висоти я тебе можу сплутати з африканською бджолою, яку й насправді дуже боюся. Тільки вона мене лякає так, що я тікаю куди очі дивляться! Тому що ці бджоли, збираючись у великий рій, можуть закусати і такого велетня, як я.

– Піду звати своїх друзів! Ми тебе теж закусаємо! – погрозово пискнула Мишка і побігла геть.

А слон тільки зареготав їй у слід.

Чи відомо тобі?

- Слон – єдиний ссавець, який не може стрибати.
- Слон – єдина тварина з 4 колінами.

Чому птахи співають?

На великій лісовій галявині розташувалося ціле містечко мурах. Одним з його мешканців був мураха Марик. Він був доброзичливим і веселим, тому в нього було багато друзів.

Одного разу Марик прийшов у гості до своєї подруги-сойки.

– Як ви, пташки, гарно співаєте! – у захваті сказав Марик.

– Так, співати ми любимо і робимо це з великим задоволенням, – відповіла сойка. – Спів для нас – важлива і потрібна справа. За допомогою співу ми попереджаємо можливих супротивників, хто є господарем території.

Жодна стороння птаха не може оселитися тут, якщо не прожене господаря. Щоб відлякати загарбника, ми співаємо все голосніше, а потім можемо навіть перейти в наступ. Найретельніше захищається територія навколо гнізда, щоб ані людина, ані тварина не могли наблизитися.

Охороняючи гніздо та дитинчат, пташки можуть виступати проти тварин, які в кілька разів більші від них. Крім житла, захищається також територія, де видобувається їжа.

Птахи співають і з іншою метою. Знайшовши місце для гнізда, за допомогою особливої пісні самець привертає до себе самку. Пісня і яскраве пір'я допомагають підкорити серце подруги. Чим краща пісня та яскравіше оперення, що глибша мелодія, тим більше шанс, що птах переможе. Самець змагається за кращу самочку, бо має бути впевнений в отриманні найздоровішого потомства.

Співають не всі птахи. Серед нас є особливі – співочі, а є птахи звичайні – не півчі. Звичайні пташки видають різні звуки пташиною мовою, повідомляючи один одному «новини», подаючи сигнали тривоги, але співати не вміють. Співочість пернатих залежить від будови їх голосових зв'язок. Співочі птахи співають, тому що у них найбільша кількість м'язів, які приводять у рух гортань.

Птахи вже з народження вміють розрізняти звуки, які їм подають батьки. Це у нас вроджений інстинкт.

Марик і сойка ще довго розмовляли. Лісовим мешканцям завжди було про що розповісти один одному.